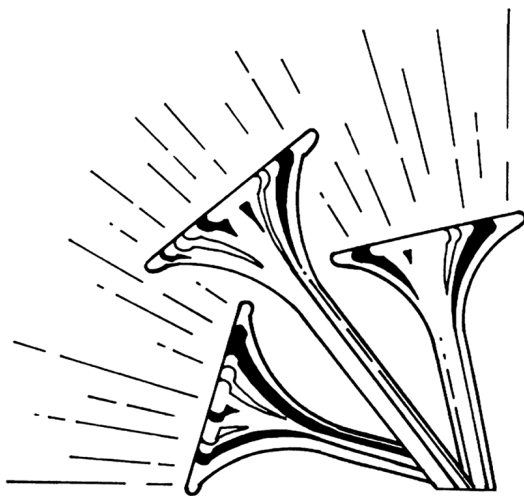

MISIONSKI BIBLIJSKI REDCI

Prvo tromjesečje 2022 .

Štiva za ovo tromjesečje, namijenjena čitanju
na subotnjim bogoslužjima u mjesnim crkvama
i u malim skupinama, uzeta su iz knjige
Ellen G. White, *Djela apostolska*,
Znaci vremena, Zagreb 2011.

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Umnoženo u uredu nakladnika, 2022.
Za internu uporabu

1. siječnja 2022.

Sveti Duh djeluje u Crkvi

“Duh Sveti i mi odlučili smo...” (Djela 15,28)

Sveti Duh je našao za dobro da ne nameće obredni zakon obraćenicima iz poganstva, i razmišljanje apostola o tom pitanju bilo je u skladu s Božjim Duhom. Jakov je predsjedao Jeruzalemskom saboru i njegova je konačna odluka glasila: “Zato ja mislim da se više ne dosađuje onima koji se s poganstva obrate Bogu.”

Tako je završila rasprava. U ovom slučaju opovrgnuto je naučavanje Rimokatoličke crkve da je Petar bio glava Crkve. Oni koji su kao pape tvrdili da su njegovi nasljednici, nemaju biblijski temelj za svoje težnje. Ništa u Petrovu životu ne potvrđuje da je bio uzdignut iznad svoje braće kao namjesnik Svevišnjeg. Da su oni koji su tvrdili da su Petrovi nasljednici slijedili njegov primjer, uvijek bi se zadovoljili jednakošću sa svojom braćom.

U ovom se slučaju čini da je Jakov bio izabran kao onaj koji će objaviti odluku koju je sabor donio. On je proglasio da obredni zakon, a posebno propis o obrezanju, ne treba nametati ni preporučivati neznabošcima. Jakov je nastojao utjecati na misli svoje braće činjenicom da su pogani već učinili veliku promjenu u svojem životu obrativši se Bogu, i da treba jako paziti da ih se ne uznemiruje zbujujućim i sumnjivim pitanjima od manje važnosti, kako se ne bi obeshrabrili slijedeći Krista.

Ali neznabožački obraćenici trebali su napustiti običaje koji nisu bili u skladu s načelima kršćanstva. Zato su se apostoli i starješine složili da pismom obavijeste neznabošce da se trebaju uzdržavati od mesa žrtvovanog idolima, od bluda, od udavljenoga i od krvi. Pozvali su ih da vrše zapovijedi i žive svetim životom. Trebali su znati da oni koji tvrde da je obrezanje obvezatno nisu za to opuno-moćeni od apostola. ...

“Duh Sveti i mi odlučili smo ne stavljati na vas nikakva tereta osim ovih potrebnih stvari: da se uzdržavate od mesa žrtvovanog idolima, od krvi, od udavljenoga i od bluda. Budete li se od toga uzdržavali, dobro ćete činiti.” Četvorica Božjih slugu poslani su u Antiohiju s poslanicom i porukom koja je trebala učiniti kraj svim raspravama, jer je to bio glas najvišeg autoriteta na Zemlji. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 123)

8. siječnja 2022.

Napredak Božjeg djela

“Tako govori Gospodin...” (Djela 15,18)

Sabor koji je odlučio o ovom pitanju bio je sastavljen od apostolâ i učitelja koji su se istaknuli u podizanju židovskih i poganskih kršćanskih crkava, zajedno s izabranim zastupnicima iz različitih mjesta. Tu su bili starješine iz Jeruzalema i zastupnici iz Anti-hije, kao i predstavnici najutjecajnijih crkava. Sabor je glasao sukladno poticajima prosvjetljenog prosuđivanja i dostojanstvom Crkve utemeljene božanskom voljom. Nakon razmatranja svi su vidjeli da je sâm Bog utjecao na raspravu tako što je neznabošce obdario Svetim Duhom; shvatili su da je njihova dužnost slijediti vodstvo Duha.

Nije čitav zbor kršćana bio pozvan da odlučuje o ovom pitanju. “Apostoli i starješine”, ljudi od utjecaja i prosudbe, oblikovali su i izdali proglas koji su nakon toga postupno prihvatile kršćanske crkve. Međutim, nisu svi bili zadovoljni odlukom; postojala je skupina ambiciozne i samouvjerene braće koja se nije složila s odlukom. Ovi su ljudi odlučili poduzeti korake na vlastitu odgovornost. Stalno su mrmljali i tražili pogreške, predlagali nove planove i nastojali srušiti djelo ljudi koje je Bog pozvao da iznose evandeosku vijest. Od samog početka Crkva se morala suočiti s takvim preprekama, i tako će biti do kraja vremena.

Jeruzalem je bio glavni grad Židova i u njemu je vladala najveća isključivost i vjerska zaslijepljenost. Prirodno je da su kršćani iz judaizma, koji su živjeli s Hramom pred očima, dopustili svojim mislima da se vrate na posebne prednosti Židova kao naroda. Kad su vidjeli da kršćanska Crkva napušta obrede i običaje judaizma, i shvatili da će u svjetlu nove vjere posebna svetost kojom su bili zaodjenuti židovski običaji uskoro biti izgubljena, mnogi su se rasrdili na Pavla kao onoga koji je u velikoj mjeri bio uzročnikom te promjene. Čak ni svi učenici nisu spremno prihvatili odluku sabora. Neki su se zalagali za obredni zakon pa su s nezadovoljstvom gledali na Pavla jer su mislili da je u svojim načelima u odnosu na obveze židovskog zakona bio popustljiv.

Široke i dalekosežne odluke općeg sabora unijele su sigurnost u redove vjernika iz poganstva i Božje djelo je napredovalo. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 124)

15. siječnja 2022.

Sjedinjeni u propovijedanju

“A Pavao i Barnaba zadržase se u Antiohiji, gdje su s mnogim drugima poučavali i propovijedali Gospodnju riječ.” (Djela 15,35)

Crkva u Antiohiji bila je blagoslovljena prisutnošću Jude i Sile, posebnih vjesnika koji su se s apostolima vratili sa sastanka u Jeruzalemu. “Juda i Sila, i sami proroci, mnogim su nagovorima tješili i utvrđivali braću.” Ovi su se pobožni ljudi neko vrijeme zadržali u Antiohiji, poučavajući i propovijedajući. “A Pavao i Barnaba zadržase se u Antiohiji, gdje su s mnogim drugima poučavali i propovijedali Gospodnju riječ.” ...

Tijekom svoje službe Pavao je često morao stajati sâm. Bog ga je posebno poučio i on se nije usuđivao popuštati kad su u pitanju bila načela. Katkad je teret bio težak, ali Pavao je čvrsto zastupao istinu. Shvatio je da Crkva nikad ne smije doći pod nadzor ljudske sile. Ljudski običaji i načela ne smiju zauzeti mjesto objavljene istine. Napredovanje Evanđelja ne smiju sprečavati predrasude i sklonosti ljudi, bez obzira na položaj koji uživaju u Crkvi.

Pavao je sebe i sve svoje snage posvetio službi Bogu. On je istine Evanđelja primio izravno s Neba i tijekom svoje službe sačuvao je živu vezu s nebeskim oruđima. Bog ga je poučio u vezi sa stavljanjem nepotrebnih bremena na kršćane iz poganstva, pa kad su judaistički nastrojani vjernici antiohijskoj crkvi nametnuli pitanje obrezanja, Pavao je znao mišljenje Božjeg Duha o takvom naučavanju i zauzeo čvrst i nepopustljiv stav koji je crkvama donio slobodu od židovskih obreda.

Bez obzira na činjenicu što je Bog osobno poučio Pavla, on nije imao neprirodno shvaćanje o osobnoj odgovornosti. Premda je od Boga očekivao izravno vodstvo, bio je spreman priznati autoritet zbora vjernika ujedinjenih u crkvenom zajedništvu. Osjećao je potrebu za savjetom, i kad su se pojavili važni problemi, s radošću ih je iznio pred Crkvu i sjedinio se sa svojom braćom u traženju mudrosti od Boga da donesu ispravne odluke. Čak i “duhovi prorokâ”, izjavio je, “podložni su prorocima, jer Bog nije Bog nereda, nego reda”. (1. Korinćanima 14,32.33) — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 124—126)

22. siječnja 2022.

Skrb za braću

***“Vratimo se... i pohodimo braću u svim gradovima gdje smo propovijedali Gospodnju riječ, da vidimo kako su!”
(Djela 15,36)***

Nakon što su neko vrijeme služili u Antiohiji, Pavao je svojem suradniku predložio da krenu na drugo misijsko putovanje. “Vratimo se, ipak,” rekao je Barnabi, “i pohodimo braću u svim gradovima gdje smo propovijedali Gospodnju riječ, da vidimo kako su!”

Obojica su se nježno skrbila za one koji su zahvaljujući njihovom radu nedavno prihvatili evandeosku vijest; čeznuli su da ih ponovo vide. Ovu brižnost Pavao nikad nije izgubio. Čak i kad je bio u udaljenim misijskim poljima, daleko od mjesta prijašnjeg rada, nastavio je na duši nositi teret pozivanja ovih obraćenika da ostanu vjerni i privedu “k savršenstvu svoju svetost u strahu Božjemu” (2. Korinćanima 7,1). Stalno im je nastojao pomoći da postanu samostalni kršćani koji rastu, jaki u vjeri, gorljivi i cijelim srcem posvećeni Bogu i djelu širenja Njegova kraljevstva. ...

Putujući kroz Siriju i Ciliciju gdje su jačali Crkvu, Pavao i Sila konačno su stigli do Derbe i Listre u pokrajini Likaoniji. U Listri su Pavla kamenovali, ali sad ga ponovno nalazimo u mjestu gdje je prije bio izložen opasnosti. Želio je svakako vidjeti kako su oni, koji su zahvaljujući njegovom radu prihvatili Evandelje, izdržali kušnju. Nije se razočarao jer su vjernici u Listri ostali čvrsti unatoč žestokom protivljenju.

Ovdje je Pavao ponovno sreo Timoteja koji je bio svjedokom njegova stradanja prigodom prvog posjeta Listri; kako je vrijeme prolazilo, dojmovi koje je tada Timotej stekao produbili su se i sada je bio osvjedočen da se treba potpuno posvetiti djelu propovijedanja. Njegovo se srce povezalo s Pavlovim i on je želio sudjelovati u apostolovom radu pomažući kako se bude otvarao put.

Sila, Pavlov suradnik u poslu, bio je iskusan radnik, obdaren duhom proroštva; ali djelo koje je trebalo obaviti bilo je toliko veliko da je postojala potreba za pripremom više radnika za službu. Pavao je u Timoteju vidio čovjeka koji je cijenio svetost propovjedničkog rada, koji se nije bojao mogućeg stradanja i progonstva i koji je bio spreman učiti. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 127,128)

29. siječnja 2022.

Poučavanje uspješnom radu

“Timoteju, pravom sinu u vjeri.” (1. Timoteju 1,2)

Timotejev otac bio je Grk, a majka Židovka. Od djetinjstva je poznao Pisma. U njegovom je domu vladala zdrava i razumna pobožnost. Vjera njegove majke i bake u sveto proroštvo stalno ga je podsjećala na blagoslove vršenja Božje volje. Božja riječ je bila pravilo po kojem su ove dvije pobožne žene odgajale Timoteja. Duhovna snaga poukâ koje je od njih primio održala ga je čistim i neokaljanim od zlih utjecaja kojima je bio okružen. Tako su njegove kućne učiteljice surađivale s Bogom pripremajući ga za nošenje tereta.

Pavao je vidio da je Timotej vjeran, ustrajan i istinit mladić, pa ga je uzeo da ih prati na putu i u radu. Oni koji su učili Timoteja u djetinjstvu, sad su bili nagrađeni kad su vidjeli da se sin koji im je bio povjeren tijesno vezao uz velikog apostola. Kad ga je Bog izabrao da postane učitelj, Timotej je bio mladić, ali njegova su načela bila tako utvrđena prijašnjim odgojem da je mogao zauzeti mjesto Pavlova pomagača. I premda je bio mlad, nosio je svoje odgovornosti s kršćanskom krotkošću.

Kao mjeru opreza Pavao je mudro savjetovao Timoteju da se obreže — ne zato što bi to Bog tražio, nego da iz misli Židovâ ukloni ono što bi moglo biti prepreka Timotejevoj službi. Pavao je radeći putovao od grada do grada po mnogim zemljama; često je imao priliku propovijedati Krista u židovskim sinagogama kao i na drugim mjestima okupljanja. Kad bi se doznalo da je jedan od njegovih suradnika neobrezan, njegov bi rad bio uvelike ometen predrasudama i vjerskom isključivošću Židova. Apostol je svuda nailazio na odlučno protivljenje i žestoko progonstvo. Čeznuo je za tim da svoju židovsku braću, kao i pogane, dovede do spoznaje Evanđelja i zato je nastojao, ako je to bilo u skladu s vjerom, ukloniti svaki razlog za protivljenje. Ali premda je činio tolike ustupke židovskim predrasudama, vjerovao je i naučavao da obrezanje nije ništa, a Kristovo Evanđelje sve.

Pavao je volio Timoteja, pravoga “sina u vjeri” (1. Timoteju 1,2). ... I dok su putovali od mjesta do mjesta, pažljivo ga je poučavao uspješnom radu. Obojica, Pavao i Sila, nastojali su u druženju s Timotejem produbiti dojmove o svetosti i ozbiljnoj naravi djela propovjednika Evanđelja. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 128,129)

5. veljače 2022.

Je li to put Gospodnji?

***“Živimo umjereno, pravedno i pobožno u ovom svijetu.”
(Titu 2,12)***

Timotej je u svojem radu stalno tražio Pavlov savjet i upute. Nije postupao po nagonu, nego je pokazao razložnost i ozbiljnost postavljajući pri svakom koraku pitanje: Je li to put Gospodnji? Sveti Duh je u njemu našao osobu koju je mogao izgraditi i oblikovati u hram u kojem će prebivati božanska Prisutnost.

Kad se biblijske pouke utisnu u svakidašnji život, one duboko i trajno utječu na karakter. Ove je pouke Timotej naučio i po njima živio. Nije bio posebno darovit, ali je njegov rad bio vrijedan jer je svoje od Boga dobivene sposobnosti uporabio u Učiteljevoj službi. Njegovo poznavanje praktične pobožnosti razlikovalo ga je od drugih vjernika i omogućilo mu da bude utjecajan.

Oni koji rade za duše moraju steći dublju, potpuniju i jasniju spoznaju o Bogu od one koja se ne stječe posebnim naporom. Oni moraju sve svoje snage uložiti u djelo svojeg Učitelja. Oni su prihvatili uzvišeno i sveto zvanje, i ako u svojem radu zadobiju duše, moraju se čvrsto držati Boga i svakodnevno primati milost i snagu . . . “Baš se time očitova milost Božja u svoj spasiteljskoj snazi za sve ljude, da nas odgaja da se odrećemo bezbožnosti i svjetskih požuda te živimo umjereno, pravedno i pobožno u ovom svijetu kao ljudi koji iščekuju blaženo ispunjenje nade, naime, pojavu sjaja velikoga Boga, našega Spasitelja, Isusa Krista. On je dao samog sebe mjesto nas da nas otkupi od bezakonja i očisti nas da budemo njegov izabrani narod, revan u djelima ljubavi.” (Titu 2,11-14)

Prije nego što će krenuti u novo područje, Pavao i njegovi pratioci posjetili su crkve koje su osnovane u Pizidiji i okolnim krajevima. “Dok su prolazili kroz spomenute gradove, nalagali su im da vrše odredbe što su ih donijeli apostoli i starješine u Jeruzalemu. A crkve se utvrđivahu u vjeri i svaki dan bivahu brojnije.”

Apostol je osjećao veliku odgovornost za one koji su se obratili njegovim radom. Iznad svega je želio da budu vjerni, “da se mogu ponositi na Dan Kristov”, rekao je, “da nisam uzalud trčao ni uzalud se trudio” (Filipljanima 2,16). — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 129,130)

12. veljače 2022.

Riječ života

“Svijetlite kao zvijezde u svemiru, čvrsto držeći riječ života.” (Filipljanima 2,15.16)

Opće je načelo da, kad god tko odbija rabiti snage koje je dobio od Boga, one slabe i propadaju. Istina koju ne živimo, koju ne dajemo drugima, gubi svoju životodavnu snagu, svoju sposobnost ozdravljanja. Otuda apostolov strah da ne učini zrelim svakog čovjeka u Kristu. Pavlova nada u Nebo blijedjela bi kad je razmišljao o nekom svojem mogućem propustu koji bi doveo do toga da Crkva bude oblikovana po ljudskom, a ne božanskom uzoru. Njegovo znanje, njegova rječitost, njegova čuda, njegovo viđenje vječnih prizora kad je bio uznesen do trećeg Neba — sve to ne bi vrijedilo kad bi zbog nevjernosti u njegovom radu oni za koje je radio otpali od Božje milosti. Zato je riječju i perom molio one koji su prihvatili Krista da idu putem koji će ih osposobiti da budu “besprijeborni i čisti, neporočna djeca Božja usred nastranog i pokvarenog naraštaja u kojem svijetlite kao zvijezde u svemiru, čvrsto držeći riječ života” (Filipljanima 2,15.16).

Svaki pravi propovjednik osjeća ozbiljnu odgovornost za duhovni napredak vjernika povjerenih njegovoj brizi i silnu želju da budu Božji suradnici. On zna da o vjernom obavljanju posla povjerenog od Boga u velikoj mjeri ovisi dobrobit Crkve. Ozbiljno i neumorno nastoji nadahnuti vjernike željom da zadobivaju duše za Krista, držeći na umu da svatko tko pristupi Crkvi treba biti još jedno sredstvo za provođenje plana otkupljenja.

Nakon što su posjetili crkve u Pizidiji i obližnjem kraju, Pavao i Sila krenuli su s Timotejem u Frigiju i Galaciju, gdje su s velikom silom objavili Radosnu vijest o spasenju. Galaćani su bili obožavatelji idola, ali kad su im apostoli propovijedali, radovali su se vijesti koja im je obećavala oslobođenje od robovanja grijehu. Pavao i njegovi suradnici naviještali su opravdanje vjerom u Kristovu žrtvu pomirenja. Prikazali su Krista kao Onoga koji je ... došao izbaviti muškarce i žene tako što je živio u poslušnosti Božjem zakonu i platio kaznu za neposlušnost. I u svjetlu križa, mnogi koji nikad prije nisu poznavali pravog Boga, počeli su shvaćati veličinu Očeve ljubavi. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 130,131)

19. veljače 2022.

Uzdizanje Kristovog križa

“Bože sačuvaj da bih se ičim ponosio osim križem Gospodina našega Isusa Krista!” (Galaćanima 6,14)

Pavlov život među Galaćanima bio je takav da je poslije mogao reći: “Postanite, braćo, molim vas, kao ja.” (Galaćanima 4,12 — DF) Njegove su usne bile dotaknute žarom sa žrtvenika i on se mogao izdići iznad tjelesnih slabosti i prikazati Isusa kao jedinu nadu grešnika. Oni koji su ga čuli znali su da je bio s Isusom. ... Njegov prikaz Božje ljubavi, kako se očitovala u žrtvi Njegova jedinorođenog Sina, lomio je srca slušatelja i mnogi su pitali: Što moram učiniti da se spasim?

Ova metoda naviještanja Evandjelja obilježavala je apostolov rad za sve vrijeme njegove službe među neznabošcima. Uvijek im je pred oči dozivao križ s Golgote. ... Srž njihovog nauka bila je Krist, isti jučer i danas i zauvijek.

Kad bi oni koji danas poučavaju Božju riječ više uzdizali Kristov križ, njihova bi služba bila mnogo uspješnija. Ako se grešnike navede da ozbiljno pogledaju na križ, ako dobiju zaokružen pogled na razapetog Spasitelja, oni će shvatiti dubinu Božjeg milosrđa i grešnost grijeha.

Kristova smrt dokaz je velike Božje ljubavi prema čovjeku. Ona je jamstvo našeg spasenja. Uzeti kršćaninu križ bilo bi kao ukloniti sunce s neba. Križ nas dovodi bliže Bogu, miri nas s Njim. Nepokolebljivom sućuti očinske ljubavi Jahve gleda na stradanje koje je podnio Njegov Sin da spasi ljudski rod od vječne smrti, i onda nas prihvaća u Ljubljenome. ...

Kad je kleknuo pred križem, čovjek je dosegnuo najviše mjesto koje može dosegnuti.

Zahvaljujući križu učimo da nas nebeski Otac voli beskonačnom ljubavlju. Trebamo li se čuditi što je Pavao uskliknuo: “Bože sačuvaj da bih se ičim ponosio osim križem Gospodina našega Isusa Krista!” (Galaćanima 6,14 — DF) I mi se možemo hvaliti križem, prednošću da se možemo potpuno predati Onomu koji je sebe dao za nas. A tada, sa svjetlošću koja zrači s Golgote obasjavajući naše lice, možemo poći da ovo svjetlo objavimo onima koji su u mraku. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 131,132)

26. veljače 2022.

Nova područja

“Prijedi u Makedoniju da nam pomogneš!” (Djela 16,9)

Došlo je vrijeme da se Evanđelje propovijeda izvan granica Male Azije. Za Pavla i njegove suradnike bio je pripremljen put da prijedu u Europu. U Troadi, na obalama Sredozemnog mora, Pavao je noću imao viđenje. “Neki Makedonac stade preda nj i ovako ga zamoli: ‘Prijedi u Makedoniju da nam pomogneš!’”

Poziv je bio ozbiljan i nije dopuštao otgađanje. “Odmah poslije tog viđenja”, piše Luka koji je pratio Pavla, Silu i Timoteja na odlasku u Europu, “nastojasmo otputovati u Makedoniju, zaključujući da nas je Bog pozvao da im donesemo Radosnu vijest. Zaploviši iz Troade, krenusmo pravo u Samotraku, a sutradan u Neapol, a odande u Filipe, rimsku koloniju i prvi grad onoga dijela Makedonije”.

“Kada dođe subota,” nastavlja Luka, “izidosmo izvan gradskih vrata k rijeci gdje smo držali da se nalazi bogomolja. Tu sjedosmo te počesmo govoriti skupljenim ženama. Među njima slušala nas neka žena imenom Lidija, prodavačica grimizne odjeće iz grada Tijatire; ona je priznavala pravoga Boga; Gospodin joj otvori srce.” Lidija je radosno prihvatila istinu. Ona i njezin dom obratili su se i krstili; zaklinjala je apostole da se smjeste u njezinu kuću.

Dok su vjesnici križa vršili svoj posao podučavanja, za njima je pošla neka žena opsjednuta vračarskim duhom vičući: “‘Ovi su ljudi sluge najuzvišenijeg Boga; oni vam navješćuju put spasenja.’ To je ponavljala mnogo dana.”

Ova je žena bila posebno Sotonino oruđe i svojim je gospodarima vraćanjem pribavljala veliku zaradu. Njezin je utjecaj pridonosio utvrđivanju idolopoklonstva. Sotona je znao da je njegovo kraljevstvo ugroženo pa je pribjegao ovom načinu da se usprotivi Božjem djelu, nadajući se da će svoje laži pomiješati s istinama što su ih učili oni koji su naviještali Evanđelje. Riječi pohvale koje je izgovarala ova žena nanosile su štetu istini odvrćajući misli ljudi s nauka apostola i sramoteći Evanđelje; one su mnoge navodile da povjeruju kako ljude koji govore Božjim Duhom i snagom potiče isti duh kao i ovu Sotoninu sluškinju. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 133,134)

5. ožujka 2022.

Povika na Božje sluge

“Okol ponoći Pavao i Sila molili su i pjesmom slavili Gospodina.” (Djela 16,25)

Apostoli su neko vrijeme trpjeli ovo protivljenje, a onda je Pavao, nadahnut Svetim Duhom, zapovjedio zlom duhu da napusti ženu. Činjenica da je odmah ušutjela bila je svjedočanstvo da su apostoli Božji sluge i demon je to priznao pa je poslušao njihovu zapovijed.

Oslobođena zlog duha i obnovljena uma, žena je odlučila postati Kristova sljedbenica. A onda su se njezini gospodari uznemirili kad su shvatili da im je propala zarada. Vidjeli su da im je propala nada u zaradu od njezina vraćanja i gatanja, i da ... neće imati izvor zarade ako se apostolima dopusti da nastave djelo Evanđelja. ... Odukli su apostole pred gradske vlasti s optužbom: “Ovi ljudi, koji su uz to Židovi, bune naš grad tim što šire običaje kojih mi Rimljani ne smijemo ni prihvatiti ni vršiti.”

Potaknuto grozničavim uzbuđenjem, mnoštvo je istupilo protiv učenika. Prevladao je duh svjetine koju su vlasti poslušale, strgnuli su plaštev s apostola i naredili da ih se išiba. “Pošto im dadeš mnogo udaraca, baciše ih u tamnicu, a čuvaru tamnice zapovjediše da ih dobro čuva. Primivši takvu zapovijed, on ih baci u unutarnju prostoriju tamnice, a noge im stavi u klade.”

Patnje apostola bile su strašne zbog bolnog položaja u kojem su bili ostavljeni, ali oni nisu mrmljali. Umjesto toga, u mrklom mraku i samoći tamnice hrabro su jedan drugoga molitvom i pjevali hvale Bogu što su se našli dostojnima da podnesu sramotu radi Njega. Srca su im bila prepuna duboke i ozbiljne ljubavi prema djelu njihovog Otkupitelja. Pavao se sjetio kako je on bio uzrokom progonstva Kristovih učenika pa se radovao ... da vidi i ... osjeća snagu slavnih istina koje je nekoć prezirao.

Ostali su zatvorenici s iznenađenjem slušali glasove molitve i pjevanja koje je dopiralo iz unutarnje prostorije tamnice. Bili su navikli da noćnu tišinu prekidaju krikovi i stenjanje, proklinjanje i psovke, ali nikad prije nisu čuli da se iz turobne ćelije uzdižu molitve i pjesme hvale. Stražari i zatvorenici čudili su se i pitali kakvi su to ljudi koji se izloženi hladnoći, gladi i mučenju mogu radovati. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 134,135)

12. ožujka 2022.

Blještavo svjetlo

“U isti se čas otvoriše sva vrata...” (Djela 16,26)

U međuvremenu su se dužnosnici vlasti vratili kućama, sami sebi čestitajući što su tako brzim i odlučnim mjerama ugušili nemir. No usput su čuli druge pojedinosti o karakteru i djelu ljudi koje su osudili na šibanje i tamnicu. Vidjeli su ženu koja je bila oslobođena od sotonskog utjecaja i bili zapanjeni promjenom njezina izgleda i ponašanja. U prošlosti je stvarala dosta nevolja gradu; sad je bila tiha i miroljubiva. Kad su shvatili da su prema rimskom kaznenom pravu okrutno kaznili dva vjerojatno nevina čovjeka, srdili su se sami na sebe i odlučili da će ujutro apostole bez riječi pustiti i otpatiti izvan grada, kako ne bi bili izloženi nasilju svjetine.

Ali dok su ovi ljudi bili okrutni i osvetoljubivi ili zločinački nemarni prema svečanim odgovornostima koje su im bile povjerene, Bog nije zaboravio na svoje slugе. Cijelom je Nebu bilo do ljudi koji su stradali zbog Krista i ono je poslalo anđele da posjete tamnicu. Od njihovog koraka zatresla se zemlja. Teško zaključana zatvorska vrata otvorila su se; verige i klade spale su s ruku i nogu zatvorenika, a blještavo svjetlo obasjalo je tamnicu.

Tamničar je s iznenađenjem slušao molitve i pjesme utamničanih apostola. Kad su bili sprovedeni u tamnicu, vidio je njihove natečene rane koje su krvarile i sam je njihove noge dao staviti u klade. Očekivao je da će od njih čuti ogorčene riječi i kletve, a umjesto toga čuo je pjesme radosti i hvale. S ovim zvucima u ušima pao je u san iz kojega ga je probudio potres i ljuljanje tamničkih zidova.

Iznenada je na svoje zaprepaštenje ustanovio da su sva vrata tamnice otvorena pa ga je obuzeo strah da su zatvorenici pobjegli. Sjetio se s kakvom su strogom naredbom Pavao i Sila sinoć bili predani njemu i bio je siguran da će zbog svojeg nemara biti kažnjen smrću. Očajan, pomislio je kako je bolje da pogine od vlastite ruke nego da bude izložen sramotnom pogubljenju. Izvukao je mač i upravo se namjeravao ubiti kad je začuo Pavlov umirujući glas: “Ne čini sebi nikakva zla, jer smo svi ovdje!” Svi su bili na svojim mjestima, obuzdani Božjom silom kojom je zračio jedan od zatvorenika. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 135,136)

19. ožujka 2022.

Što mi treba činiti?

**“Vjeruj u Gospodina Isusa pa ćeš se spasiti ti i tvoj dom.”
(Djela 16,31)**

Tamničar je ispustio mač i, zatraživši svjetlo, požurio u unutarnju prostoriju tamnice. Morao je vidjeti kakvi su to ljudi koji su ljubaznošću uzvraćali za okrutnost kojom se s njima postupalo. Kad je stigao do mjesta gdje su bili apostoli, bacio se pred njih i zamolio oprost. A onda je, izvodeći ih u dvorište, upitao: “Gospodo, što mi treba činiti da se spasim?”

Tamničar je drhtao pred Božjom srdžbom koja se očitovala u potresu; kad je mislio da su zatvorenici pobjegli, bio se spreman ubiti; ali sada je sve to izgledalo beznačajno u usporedbi s novim, neobičnim strahom koji je zahvatio njegov um i željom da ima smirenost i vedrinu kao apostoli kad su bili izloženi patnjama i zlostavljanju. Na njihovom licu vidio je nebesko svjetlo; znao je da se Bog na čudesan način umiješao da im spasi život, i na um su mu s posebnom snagom došle riječi žene opsjednute duhom: “Ovi su ljudi sluge najuzvišenijeg Boga; oni vam navješćuju put spasenja.”

S dubokom poniznošću zatražio je da mu apostoli pokažu put života. “Vjeruj u Gospodina Isusa — odgovoriše mu — pa ćeš se spasiti ti i tvoj dom”, i “potom navijestiše riječ Gospodnju i svim njegovim ukućanima.” Tamničar je zatim oprao rane apostolima i poslužio ih, nakon čega se krstio on i svi njegovi ukućani. Posvećujući utjecaj osjećao se među zatvorenicima i mnogi su otvorili um za slušanje istina koje su izlagali apostoli. Bili su osvjedočeni da ih je Bog, kojemu su ovi ljudi služili, čudom izbavio od robovanja.

Potres je strašno uplašio građane Filipa, i kad su ujutro službenici zatvora ispričali gradskim dužnosnicima što se dogodilo, uhvatio ih je strah pa su poslali pratnju da oslobode apostole. ...

Pavao i Sila bili su javno utamničeni pa su sada odbili da budu tajno pušteni bez odgovarajućeg objašnjenja. ... Kad su to dočuli pretori, uplašili su se da će se apostoli žaliti caru, pa su odmah otišli u tamnicu, ispričali se Pavlu i Sili za učinjenu nepravdu i okrutnost te ih osobno izveli iz tamnice uz molbu da napuste grad. Pretori su se bojali utjecaja apostola ... i nadnaravne Sile koja se zauzela za ove ljude. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 136,137)

26. ožujka 2022.

Naša borba

“Jer naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv Poglavarstava, protiv Vlasti, protiv Vrhovnikâ ovoga mračnog svijeta.” (Efežanima 6,12)

Apostoli nisu smatrali uzaludnim svoj rad u Filipima. Naišli su na veliko protivljenje i doživjeli progonstvo, ali je intervencija Providnosti i obraćenje tamničara i njegovih ukućana više nego nadomjestilo sramotu i patnje koje su pretrpjeli. Novost o njihovom nepravednom utamničenju i čudesnom izbavljenju proćula se po čitavoj okolici i to je pridonijelo da su djelo apostola zamijetili i oni ljudi do kojih oni inače ne bi mogli doprijeti.

Kao posljedica Pavlovog rada u Filipima osnovana je crkva u kojoj je broj vjernika stalno rastao. Njegova revnost i posvećenje, a iznad svega spremnost da trpi zbog Krista, ostavila je dubok i trajan dojam na obraćenike. ...

Da ova crkva nije izbjegla progonstvo, vidljivo je iz jednog dijela pisma koje joj je Pavao uputio. On kaže: “Jer vam je s obzirom na Krista dano kao milost ne samo da vjerujete u njega nego i da trpite za nj, vodeći istu borbu koju ste vidjeli da sam ja podnosio.” No njihova je vjera bila tako čvrsta da je izjavio: “Zahvaljujem Bogu svome kad god vas se sjetim — svaki put u svakoj svojoj molitvi rado molim za vas sve — zbog vašeg udjela u širenju Radosne vijesti od prvoga dana do sada.” (Filipljanima 1,29.30.3-5)

Strašna se borba vodi između sila dobra i sila zla u važnim središtima u koja su vjernici istine pozvani da rade. “Jer naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv Poglavarstava, protiv Vlasti, protiv Vrhovnikâ ovoga mračnog svijeta.” (Efežanima 6,12) Borba između Božje crkve i onih koji su pod utjecajem zlih anđela vodit će se do kraja vremena. ...

U naše vrijeme, kad se naglo približava kraj svemu na Zemlji, Sotona ulaže očajničke napore da prevari svijet. On smišlja mnoštvo planova da zaokupi um i odvraća pozornost od istina bitnih za spasenje. ... Božji vjerni vjesnici trebaju stalno napredovati u radu. Obučeni u nebeski oklop trebaju neustrašivo i pobjedonosno ići dalje, ... dok svaka duša u njihovom dometu ne primi vijest istine za ovo vrijeme. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 137,138)

Bog nas je pozvao i ovlastio da u našim svakodnevnim druženjima s ljudima promičemo Njegovu ljubav i širimo Radosnu vijest o spasenju od grijeha i vječnom životu.

Prema svojem obećanju, Isus dolazi poraziti zlo; On će obnoviti Zemlju i uspostaviti svoje kraljevstvo u kojem će spašeni živjeti zauvijek.

Prenesimo spoznaju o tome svakome do koga nam je stalo — poznatim i nepoznatim ljudima, pomažući se dostupnim knjigama, časopisima, traktatima, cd-ima i dvd-ima, internetskim izvorima, proučavanjem Biblije s pojedincima ili u malim skupinama.

Pozivajmo ljude na biblijska predavanja, evangelizacije, tribine, koncerte, na uključivanje u Dopisnu biblijsku i Dopisnu zdravstvenu školu, na humanitarne akcije te na zdrav, osmišljen i ispunjen život.

www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com